FRA NÆR OG FJERN

Mormon Tabernakelkort foran det store orgel i Tabernaklet i Salt Lake City. Her ses koret i en lidt anden vinkel, end man ellers er vant til at se det.

Tabernakelkoret på europatourné

I Danmark kan vi opleve koret den 14. eller 15. juni i Tivolis Koncertsal og den 16. juni i Ålborg.

Mormon Tabernakelkoret står overfor sin 12. internationale tourné, som omfatter ti koncerter i otte europæiske byer i juni i år.

Tabernakelkorets præsident, Oakley S. Evans, oplyser, at det 325 stemmers store kor begynder tournéen i Bergen ved de internationale festspil den 7. og 8. juni. Rejseplanen omfatter desuden optræden i følgende byer: Oslo, 9. juni; Stockholm, 11. juni; Helsinki, 12. juni; København, 14. og 15. juni; Ålborg, 16. juni; Rotterdam, 18. juni.

Den afsluttende koncert vil være i Royal Albert Hall i London den 20. juni.

Det vil være første gang, Tabernakelkoret optræder i Norge, Sverige og Finland. Under tidligere tourneer til Europa i 1955 og 1973, sang koret i England, Holland og Danmark samt i Skotland, Wales, Tyskland, Schweiz og Frankrig.

Koret har endvidere optrådt i Brasilien, Japan, Korea, Mexico og Canada samt i utallige byer over hele USA, hvor det har rejst siden 1893.

Dirigenten for koret under tourneen vil være Dr. Jerold Ottley.

Tabernakelkorets rejseplan for dets 12. internationale tourné, som fører det til otte byer i seks lande.

Dr. Robert Cundick og Dr. John Longhurst vil akkompagnere koret på orgel og piano.

Ud over korets 325 medlemmer vil der på tourneen være over 225 andre personer med: ægtefæller, særligt indbudte samt teknisk personale. De vil alle flyve til Bergen i et charterfly.

Efter koncerten i Stockholm vil man gå ombord i et lejet krydstogtskib, som vil tage selskabet til de videre mål. På denne måde spares der hotelophold, og koret sikres rolige omgivelser og undgår det stress, som rejselivet kan give.

Skønt de fleste sange i korets koncertprogram er på engelsk, så vil man indøve en fædrelandssang på hvert sprog samt et par andre af særlig interesse i de enkelte lande.

Så koret har haft travlt ved prøverne med at lære norsk, svensk, finsk, dansk og hollandsk.

(fra Church News)

Jerold D. Ottley, dirigent for Tabernakelkoret.

Oakley S. Evans, præsident for Tabernakelkoret.

John T. Longhurst, organist for Tabernakelkoret

Robert Cundick, organist for Tabernakelkoret.

Stedet hvor hjælpeforeningen blev organiseret

Sarah Kimballs hjem, hvor hjælpeforeningen blev organiseret i 1842. Indsat ses et interiør af et af værelserne på første sal.

Her skete det! For 140 år siden - den 17. marts 1842 - blev hjælpeforeningen organiseret i dette hus, som ligger i Nauvoo, Illinois, USA, og som tilhørte Sarah Kimball.

Huset er netop blevet restaureret og blev genindviet og åbnet for offentligheden ved en højtidelighed, som fandt sted den 11. marts 1982.

Huset er indrettet med møbler, som stammer fra 1840'erne, og som er fundet i antikvitetsbutikker og i lader og udhuse på egnen.

Det var i dette hus - sandsynligvis indrettet næsten som det fremstår i dag - de højtidelige ord blev udtalt:»Og jeg drejer nu nøglen om for jer ...« da Joseph Smith organiserede hjælpeforeningen med sin hustru Emma Smith som præsident, Sarah Cleveland og Elizabeth Ann Whitney som rådgivere, Eliza Snow som sekretær og Elvira Coles som kasserer og med i alt 26 medlemmer

Sarah Kimball, som lagde hus til den historiske begivenhed, var en eksemplarisk søster. Efter at hun havde forladt Nauvoo var hun i over 40 år præsidentinde for hjælpeforeningen i Salt Lake City 15. ward. Senere var hun rådgiver i generalpræsidentskabet og senere igen sekretær i samme

(fra Church News)

Spanien får sin første stav

Nu er der stave i alle større, vesteuropæiske lande.

Den 14. marts 1982 var der samlet mere end 1000 spaniere for at overvære dannelsen af den første stav i Spanien, Madrid stav.

Ældste Howard W. Hunter, fra De tolvs Kvorum, præsiderede ved mødet, som var en kulmination af 14 års stadig vækst.

Det var meget passende, at det var ældste Hunter, som var tilstede ved begivenheden, idet det var ham, som i 1967 - mens han præsiderede over den vesteuropæiske mission - var med til at åbne dørene for, at evangeliet kunne komme ind i Spanien, og at et egentligt missionsarbejde kunne begynde.

Den spanske Mission blev organiseret i 1970, og der er nu tre missioner i landet.

I begyndelsen udgjorde udstationerede militærpersoner det meste af medlemsskaren, men efter kirkens blot 14 år i landet er alle stavens stillinger besat med spaniere.

Den første stav i Europa blev organiseret i 1960 i Manchester, England, og bortset fra Spanien er Portugal det land, som nyligst har fået en stav. Det skete sidste år

(fra Church News)

Glimt af Fredericia wards historie

af biskop Palle Blønd

I foråret 1982 er man i Fredericia ward på det nærmeste færdig med den tredie kirkeudvidelse eller kirkebyggeri indenfor 10 år.

Den første, beskedne kirkebygning blev færdig og taget i brug sommeren 1972, efter at menigheden i mere end tyve år havde holdt sine møder og aktiviteter under meget trange forhold og omstændigheder.

Den første begyndelse

Efter krigen kom de første missionærer til Fredericia i 1947. De arbejdede flittigt,og efterhånden kunne de begynde at holde offentlige møder. I januar 1949, under meget barske forhold, blev 3 personer døbt i Lillebælts kolde bølger og blev dermed de tre første medlemmer i Fredericia menighed efter krigen.

De første møder fandt i begyndelsen sted rundt om i forskellige hjem, men efterhånden som flere medlem-

mer kom til, blev møderne afholdt på Fredericia Missionshotel.

I 1954 flyttede man ind i nogle lejede lokaler i et baghus, der tidligere havde været værksted for en mindre håndværksmester. Lokalerne var svært tilgængelige, og de lå på en førstesal. Lokalerne nedenunder var udlejet til en smedemester, der ikke sjældent arbejdede om søndagen. Støjen fra hans maskiner var enkelte gange helt utålelig - og lærlingen fløjtede med på vore salmer!

Senere lejede vi os ind i en 3 værelses lejlighed, og det føltes som en stor forbedring. Dette var så rammen omkring grenens langsomme udvikling fra 1956 til 1972. her har der været afholdt mange vidunderlige møder, og jeg tror, at den fremgang, der har fundet sted, skyldes det gode fællesskab og den kærlige ånd, der altid har været fremherskende iblandt søskende.

»Skal vi mødes hist...«

Vi har også haft nogle pudsige oplevelser der, og jeg vil nævne en enkelt, som fandt sted i slutningen af vinteren 1970.

Vi var netop ved at afslutte vort nadvermøde med at synge salmen: »Skal vi mødes hist ved floden«, da det begyndte at dryppe fra loftet, og efter et par vers tapløb det - som fra en vandhane.

Vi måtte afbryde mødet i meget stor hast, og det viste sig, at lejligheden ovenpå havde stået tom et stykke tid, og radiatorerne var frosset og sprængt, således at vandet fossede ud på gulvet og ned til os.

En rigtig kirke

Allerede i 1964 havde kirken været så forudseende at erhverve sig en meget stor og attraktiv grund i et af de bedste kvarterer i Fredericia - overfor nogle gamle skanser fra krigen i 1849, som henligger som et grønt, fredet område.

Vi havde tidligere ansøgt om at komme i gang med vort kirkebyggeri, men uden held. Da vi omkring 1970 erfarede, at tidligere missionspræsident i Danmark, Mark Garff, var blevet kirkens administrerende byggeleder, indsendte vi vores ansøgning til ham.

Kort tid efter fik vi svar fra ham med hans fulde støtte, og vi fik også et meget smukt brev fra ham, hvori han omtalte sin tid som missionær i Fredericia i tyverne - en oplevelse, som havde været ham meget kær.

Denne tilladelse var en stor udfordring for os. Den gav anledning til, at vi yderligere styrkede vort sammenhold og vor målbevidsthed, og vi lovede ved håndsoprækning, at vi ville stå sammen og være flittige både med at arbejde ved opførelsen af bygningen og ved at yde økonomisk bidrag til byggefonden. Dette fælles mål, vi dengang satte os, blev opfyldt således, at da kirken stod færdig i 1972, var alt betalt, ja, der var endda et mindre overskud på regnskabet.

Denne første kirkebygning gav os et ansigt udad mod byen og verden. Den var ikke særlig stor, men der var plads til udvidelse. Den var på ca 120 m² og havde følgende faciliteter: En kirkesal med plads til omkring 60 personer, tre klasseværelser, køkken, et lille kontor samt to toiletter og en forgang eller hall.

En tiltrængt udvidelse

Efter nogle få år blev lokalerne igen for små. Vi måtte indsende ansøgninger om udvidelse af kirkebygningen, og det resulterede i en udvidelse på omkring 50 m² - en udvidelse, som

var meget betydningsfuld, idet den dannede grundlag for en fremtidig hall eller indgangsparti. Vi fik nu en kirkesal, som kunne rumme 120 personer. Men i løbet af utrolig kort tid hændte det ikke så sjældent, at vi havde fuldt hus, ja, ved en enkelt wardskonference var vi endda oppe på 143 personer.

Endnu en udvidelse

Tilstedeværelsen ved vore møder i 1980 var nu over 100, så vi måtte i gang med en ansøgning om udvidelse igen!

Forskellen på denne - foreløbigt sidste - udvidelse og den foregående er, at den er væsentligt større. den var virkelig en stor opgave for os, og den krævede både mange penge samt en stor arbejdsindsats fra samtlige søskendes side, dersom den skulle være betalt, når arbejdet var færdigt, og det var vort mål. Men vi var sikre på, at vi kunne fuldføre opgaven - vi har jo en vis erfaring!

Vi har selv udført meget af det praktiske arbejde i bygningen, i haven og på parkeringspladsen.

Aldrig har vi i biskoprådet appelleret forgæves efter arbejdskraft i de forskellige kvorums. Altid har brødrene været villige til at påtage sig arbejdsbyrderne, der skulle fordeles til ugens arbejdsdage.

At have været med til at udføre dette arbejde har været en oplevelse for livet. En oplevelse hvor alle, som har været aktive deltagere, kan bære vidnesbyrd om, at dette med at lægge ryg og arbejdskraft til et fælles mål styrker vort sammenhold og kammeratskab.

En drengs offer

Samtlige søskende har modtaget en personlig udfordring fra biskoppen om at yde et eller andet bidrag til

Fredericia wards kirkebygning, som den så ud under den sidste, store udvidelse. (Foto: Hans Cohr)

byggefonden - stort eller lille, hvad de selv mente at kunne klare.

Lad mig fortælle om en dreng på ni år. En søndag morgen kommer han hen til mig og siger:»God morgen biskop, jeg har noget til dig.« Han afleverer en meget tung tiendekuvert, og da jeg kan mærke, at der er mange penge i den, inviterer jeg ham ind på kontoret for at åbne den, mens han ser ivrigt på mig. - Der er ikke mindre end 77 kroner og 25 øre i lutter mønter! Han fortalte, at de 75 kroner er til byggefonden, og de 2 kroner og 25 øre er tiende.

Jeg bliver helt bevæget og spørger, om hans mor og far ved, at han har afleveret så mange penge. »Ja,« siger han, »det er mine fødselsdagspenge. Dem vil jeg give til byggefonden.«

Jeg takker ham for hans offervilje, og da jeg senere taler med hans mor om det, bekræfter hun, at pengene var nogle, som han havde fået som gaver til sin fødselsdag, og som han absolut ville give til wardets byggefond.

Måske kan denne historie, som jeg har skrevet om Fredericia ward, være inspirerende for nogle mindre grene, der ligesom os har haft en spæd begyndelse. Jeg har et stærkt vidnesbyrd om, at uden oprigtig glæde og begejstring og uden offervilje kan det ikke lade sig gøre. Men dersom vi vil udvise oprigtig kærlighed og interesse og overbærenhed overfor hinanden, så skal det nok gå fremad med os selv og med fællesskabet.

Frans fra Assisi's bøn om fred:

Herre, gør mig til et redskab for din fred

Hjælp mig at sprede kærlighed, hvor hadet gror, tro, hvor der råder tvivl, håb, hvor der er angst og nød.

Hjælp mig at bringe forladelse, hvor uret er begået,
at skabe enighed, hvor der er strid,
at sprede lys, hvor der er mørke,
at bringe glæde, hvor sorgen bor.

Mester, hjælp mig at søge,
ikke så meget at blive trøstet som at trøste,
ikke så meget at blive forstået som at forstå,
ikke så meget at blive elsket som at elske.

For det er ved at give at vi får,
ved at tilgive at vi selv får tilgivelse,
ved at miste vort liv, at vi vinder det.

Det er ved at dø, at vi opstår,
til det evige liv.

En herlig fødselsdagsfest

København stav havde sat alle sejl til, da man skulle fejre hjælpeforeningens 140 års fødselsdag.

Over 500 mennesker havde meldt deres ankomst til fødselsdagsfesten på Maglegårds Alle den 20. marts 1982, så der blev arrangeret stole og borde i alle tænkelige vinkler, for at der kunne blive plads til dem allesammen.

Efter en kort indledning, hvor der blev sunget en sang, der var digtet til lejligheden af Anna Andersen, rådgiver i stavens hjælpeforening, gik man over til et meget populært programpunkt: nemlig spisning!

Der var af de forskellige ward opstillet boder, hvor der kunne købes spændende mad til en rimelig pris, og som altid var søgningen overvældende.

Mætte og veltilpasse satte man sig så til rette for at se på den underholdning, som stavens aktivitetskomite, ved Flemming Herbert, havde været ude i de forskellige ward og vælge ud til aftenen.

Fra København 3. ward viste de unge piger et lille glimt af, hvordan det kan gå, hvis man ikke husker at holde indholdet i sin overlevelses--rygsæk a jour. Og to søstre, Gerti Andersen og Evy Zimmerman, sang og læste et digt om Tiden. Fire søstre fra København 1. ward fortalte lidt om klædedragtens udvikling gennem tiden, og primarybørnene viste et sødt lille spil hvor de alle var klædt ud som blomster.

Et par internationale klovner manglede heller ikke. De spillede og klovnede til alles jubel - og pudsigt nok lød deres stemmer nøjagtigt, som om

Primarybørn fra København 1. ward var klædt ud som blomster og sang en lille sang.

det kunne have været Jes Gram og Egon Bolvig.

Tre sprælske herrer: Ole Madsen, Michael Sprehn og Christian Ringheim sang veloplagt en sang om kvinder og hjælpeforeningen. Den vakte stor jubel - især hos brødrene!

Efter underholdningen holdt vi igen en spisepause og så kom det historiske øjeblik, hvor præsidentinden for stavens hjælpeforening, Grethe Kiel, inviterede de forskellige wardshjælpeforeninger til at lægge ting i en stor kasse, som ikke skal åbnes igen før om 25 år.

Det var en skønsom blanding af ting af både åndelig og verdslig såvel som praktisk karat, der kom i kassen. Alle syntes vist, det var relevante ting. Det bliver morsomt at se, om man også synes det om 25 år!

Den søster, der havde været medlem af hjælpeforeningen længst, skulle også findes. Det blev søster Emmy Brolyng, der løb af med sejren, idet hun har været medlem i over 60 år (men er kommet der, siden hun var en lille pige sammen med sin mor).

Søster Brolyng fik overrakt blomster og fortalte til gengæld lidt om »gamle dage«.

Som et værdigt punktum på en dejlig aften viste København 2. ward sit fødselsdagsspil, som var bygget over de kvindestatuer, der står i Nauvoo, Illinois. (Se billeder af dette stykke i sidste nummer af DEN danske STJERNE).

Ellen E.Valgren
Fotos: Ellen Hall

»En stur, stur nummer«. De internationale, musikalske klovner som lød nøjagtigt som Jes Gram og Egon Bolvig.

»Der er vist noget, mor har misforstået..« (Da hun glemte at skifte tøjet ud i overlevelses-rygsækken).

» Klædedragten gennem tiderne « Fra venstre ses: Christel Petersen, Ruth N. Andersen, Jannie Østergård, Jette Andersen.

Om TIDEN. Gerti Andersen, tv, sang, og Evy Zimmerman læste et digt.

Sang om søstrene - som morede især brødrene! fra venstre ses: Ole Madsen, Michael Sprehn, Christian Ringheim.

Stavskonference i Århus

Stavskonference i Århus.
Søndag d. 21. marts 1982

Præstedømmets lederskabsmøde: hvor ældste Boyd K. Packer talte til 124 brødre. Samtidig med dette møde var der arrangeret video-udsendelse fra generalkonferencen i Salt Lake City for alle, der ikke havde mødepligt ved mødet.

Konferencens lederskabsmøde for alle kirkens medlemmer.
Efter fællessalme og bøn sang familien Søren Nielsen, Frederikshavn »Vor familie kan være evig«
Karl Ove Ilskov talte om vigtigheden af at søge sin slægt, personlige optegnelser og tempelarbejde og velsignelser gennem dette arbejde. Da vi er så få medlemmer spredt over hele jorden, er der et stort arbejde at gøre. Det er et betydningsfuldt arbejde at være frelser på Zions bjerg.
Knud Holmboe: Gud skabte mennesket i sit billede - som mand og kvinde. Sammen med vores hustru kan vi blive som guder, uden vores hustru kan vi ikke. Vi må ofte komme i templet. Det er en forberedelse til at komme i Guds nærhed.
Patriark Verner Buur talte om »glæden ved mine forfædre«. Han mindedes den nærmeste slægt med respekt og ærbødighed. Vi kan betale gælden til vore forældre og forfædre ved at udføre genealogisk arbejde for dem. Vi bør leve sådan, at vi ærer vore forældre.
Efter fællessalme »Han lever vor forløser stor« talte **str. Packer** med Gerda Jørgensen fra Randers som tolk. Hendes forfædre stammer fra Danmark (Ålborg). De kom til Utah med håndkærrer. Bedstefar giftede sig med en køn svensk pige, og de fik 14 børn. Min far var den fjortende. Alle i familien måtte arbejde hårdt for at leve. At være i Danmark er som at være kommet hjem. Følte stor glæde i hjertet over det genalogiske arbejde.
Ældste Boyd K. Packer: Hvorfor vi gør tempelarbejde og genealogisk arbejde. Om Elias. Om pionerernes tempelbyggeri og hvordan helved brød løs, hver gang de begyndte at bygge et tempel. Moralen i dag er anderledes end for 30 år siden. Familien vil blive angrebet. Forældre vil blive uansvarlige. Ægteskabet vil blive opløst. Verden vil komme ind i moralsk fordærv. Familien i dag er ved at opløses. Forældre se godt efter jeres børn, børn se godt efter jeres forældre. Vi har ansvar for hinanden. Vi adskiller os fra andre kirker ved at have beseglingsmagten.Vi tror på engle, Guds budbringere. Mirakler er ikke ophørt. Engle viser sig stadig. Herren er ikke fremmed for sit folk på jorden. Engang vil vi have et tempel i Danmark. Vi må udføre arbejdet.

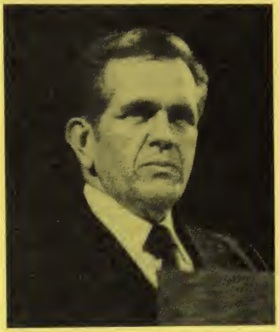
Som afslutning på dette møde sang familien Grabe, Esbjerg »Familien er evig «

I 20 minutter før hovedmødet var der minikoncert ved Odense wardskor.

Konferencens hovedmøde.
Efter fællessalme og bøn blev kirkens

generalautoriteter og stavens ledere opretholdt. 6 brødre blev opretholdt som ældster.
Knud Bent Andersen udtrykte glæde over at have besøg af en generalautoritet, der belærer os. Vi faster og beder for fremgang - og forventer 3 stave i Jylland (nord, midt, syd). Opfordrer ægtepar til at tage på mission. Om at betale tiende af de midler vi lever af, uanset hvor vi får dem fra.
Niels Ove Andersen: Hvis vi skal ro fremad og ikke i ring, må vi bruge to årer. Tro og arbejde er lige vigtige faktorer i vort liv, hvis vi skal gå fremad. Ting af mindre betydning må ikke overskygge ting af større betydning. Vi må arbejde med flid og iver.
Flemming Klitgaard, der lige er blevet afløst fra sin mission i USA, blev kaldt op. Han udtrykte taknemlighed for sin missionærtid og sin familie. Jeg er bare glad. Han bar sit vidnesbyrd og er nu kaldet til at være stavsmissionær.

Efter fællessalmen »Har hånd du lagt på Herrens plov« talte **str. Packer,** der udtrykte glæde over taler, musik og blomster.Hun havde været i England, Norge, Portugal, Danmark. Altid har de hellige smuk musik og smukke blomster. Præsident Kimball er ivrig efter at vi skal **gøre** tingene, det er ikke nok at lytte. Herren vil velsigne og, hvis vi er lydige. Bar sit vidnesbyrd.
Ældste Boyd K. Packer overbragte velsignelser fra præsident Kimball, der langsomt får det bedre efter operationen. Kirken er vokset meget, men der er stadig kun 12 apostle. Når vi er 50 millioner medlemmer, vil der også kun være 12 apostle. Fortalte om hjælpeforeningens medlemskab af Det nationale Kvinderåd. Til dette råd sendte hjælpeforeningen hvert år

til den årlige konference en repræsentant, der forblev anonym og ukendt. Da str. Spafford blev præsidentinde for hjælpeforeningen skete der noget. Str. Spafford talte til konferencens hovedmøde. (Det var første gang en mormon-kvinde havde talt i kvindeåret) Efter at have talt kom hun lidt for sent til den efterfølgende lunch.Hun kunne ikke få en plads, da ingen ønskede hendes selskab.Hun blev vred og ville gå sin vej, men mødte præsidenten, der inviterede hende til at sidde ved sin side ved hovedbordet. Str. Spafford fortalte kirkens præsident, at hjælpeforeningen ønskede at trække sig ud af Det nationale Kvinderåd. Det var dyrt og de fik slet ikke noget ud af det det. Præsidenten var ikke tilfreds med det, men sagde bestemt: »Hvad lægger I ind i det - hvad giver I ?«
Dette ændrede str. Spaffords holdning. Hun gjorde sin indflydelse gældende og blev valgt som præsident for det nationale - og senere for det internationale kvinderåd, og rejs-

te verden rundt. Da hun ønskede at trække sig tilbage ville man ikke tillade det og sagde: »Din plads kan aldrig blive fyldt. Dine standarder kan aldrig nås.« Str. Spafford blev en anden kvinde, da præsidenten sagde: »Hvad lægger I ind i det ?«
Kvinder! Skam jer, hvis I ikke går i Hjælpeforeningen. Kom ikke bare for at **få** noget. I kan **give** noget.

Omtalte de mange mennesker i Kina og Indien. De fleste vil leve og dø uden at høre om Kristus. **ALLE** mennesker skal døbes. af hvem ? Hvordan kan vi tillade, at de fleste mennesker ikke hører om Kristus ? Vi gør det vi har fået besked på. **Alle** vil få en mulighed her eller på den anden side. Templerne er et vidnesbyrd om et liv på den anden side. Der er kommunikation med dem der er gået forud... Kristus opstod. Moroni viste sig for Joseph Smith. Englene er vendt tilbage. 20 gange har himmelske budbringere vist sig for Joseph Smith.

Folk i verden siger om det genalogiske arbejde »Det er umuligt« Vi gør det alligevel. »I finder aldrig navne på alle de mennesker«, men det gør vi, for der er åbenbaring.

Om affotografering af optegnelser rundt om i verden. Om templer. Vi bygger templer over hele verden. Tidligere blev der bygget et tempel pr. generation. Nu bygger vi 9 templer på en gang - er aldrig sket før. Og der vil blive flere som tiden går. I flere dele af verden er der større taknemlighed. I Sydamerika kører man 12-14 dage i gamle faldefærdige busser over Andesbjergene og bruger alle sparepenge for at komme i templet.

Opfordrede os til at skrive vort livs historie.

Ældste Packer sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Konferencen sluttede med at stavskoret sang »Vi vil forstå men ikke her«

til stede ved hovedmødet ca. 650

AF GUDS HÅND KOMMER KUN,
HVAD DER ER GODT OG LYKKEBRINGENDE FOR DIG.
HAN LÆGGER IKKE STØRRE BYRDER PÅ DIG,
END DU KAN BÆRE

★ ★ ★

Sådan ser der ud i Randers

Kirkebygningens adresse: Vester Alle 41, 8900 Randers
Grenspræsidentens adresse: John Olsson, Langgade 39, 8900 Randers.

Mødetider om Søndagen:

Kl. 9.30 Nadvermøde
Kl. 10.50 Søndagsskole
Kl. 11.40 Organisations og kvorumsmøder